

Güzel Zamanlar

Orçun

200?

Tüm Bunlar böyle olmamalıydı. Bir yerlerde yanlışlık yapıldı. Bu çağ kötümserlik çağıdır. Çağın en büyük salgın hastalığı çaresizlik ve umutsuzluktur.. Modern insanın hali içler acısı; duygularından korkan, isteklerini bastıran, verilenle yetinen, gerçek hedefler peşinde koşmayan, ne ağlamayı, nede doğru dürüst kahkaha atmaya becerebilen düşgücü kısır ve herşeyiyle korkak bir insan tipi. Bu çok sevgili uygarlaşma projesinin bize armağanıdır. Uygar insan kendini kontrol eder. O Akılcıdır. En azından ayağının dibindeki otları yiyip hayatını sürdürmeyi başarabilen bir inek kadar aklını kullanmayı bilir, mantıklıdır. Duygu mu? O da neymiş.. Aşk,Tutku,İçgüdü, Düşsellik?.. Hiç olur mu tüm bunlar ilkel olandır ve modern zamana uygun olmayanlardır. Daha çok para, daha çok ünvan, daha üstü mevki! Boka konan sinek gibi nerede fırsat bulsa oraya üşüşür ve kendisiyle övünür. O Profesyoneldir. Bu içinde zerre kadar gurur taşımayan zayıf insanın kibiridir. En sonunda ölüm onu yakaladığında yüreğine bir keder oturur. Niye ki? Yaşamını istediğin gibi geçirmedi mi? Acaba bir yerlerde yanlış mı yaptın? .. Yoksa hiç bir zaman bir amacın kendine ait bir yaşamın olmadı mı? Ama artık çok geç! Kierkegard'ın da teşhiş ettiği gibi "Umutsuzluğunun farkında olmamak da bir umutsuzluk durumudur."

Modern dünya, bu türden mutsuz, mutsuzluğundan kaçan, mutluluk oyunu oynayan ve sahteleştiği oranda da mutsuzluğu daha derinlere kök salan insanların dünyasıdır. İnsanlar, günden güne kendi acılarından korktukları oranda yapmacıklaşıyorlar. Ve buda ilişkelere yansıyor. Daha önce insan ilişkileri daha mı iyiydi? Orası tartışılır ama hiç bu kadar iki yüzlü bir görünüm almamış olduğu kesin. Fakat asıl tiksindirici olan iletişimsizlik değil, birbirlerin kışkırtıcı yalayan dalkavuklar sürüşünün onursuzluğu. Gerçekten mide bulandırıcı! Eskiden dürüst olmak bir erdemdi. Lafını esirgemeyen, kibarlık budalası olmayan insanlar vardı. Artık nesilleri tükenmek üzere. Otoritenin ilkel kibiri yalakalıkla besleniyor güzel zamanlar maskeler ve kuklalar çağı.

Ve bizim şu kahraman psikiyatri, hala paranoid süreçleri patolojik semptomlar olarak teşhis etmekte. Eh doğaldır. Yozlaşmış ilişkilere ayak uyduramayanları yozlaşmış sistemin normal(!) insanları ve onların hekimleri elbetteki hastalık tanısıyla yargılayacaklardır. Bu düşgücünün mahkum edilmesidir. Bu aklın diktatörlüğüdür. Yüzlerce yıldır süren uygarlaşma paradigması insanoğlunun düşgücünü katletmiş ve geriye kısır zekalı, seri üretim yiyen, içen, sıçan, oyveren, aşkın karısıyla arada bir yorgan altında on dakika düzüşmek olduğunu sanan, patronundan tanrı

gibi korkan bir sürü yaratmıştır. 21.yy'ın eşğinde dünya bir sirk çadırı haline geldi. Bu büyük çadırda hangi palyaçolar yok ki? Kürklü hayvan hakları savunucuları, jöle kafalı yuppiler, bol bol bunalan ve diskolarda tepinerek rahatlamaya çalışan generation next'ler, hayal kırıklığına uğramış eski Marksistler ve bunların nostaljik miskinliği, daha da kötüsü geçmişinden intikam alan eski marksist-yeni liberaller'in "Ben ettim siz etmeyin" türü mide bulandıran muhabbetleri. Her ne kadar iletişimsizliği bir varoluşsal durum olarak tanımlamaya eğilimli olsamda, Düzenin insan ilişkilerinin içtenlikten uzaklaşmasında büyük rol oynadığı birş gerçek. Yine de olan biten tüm bu traji-komedi'ye yalnızca kapitalizmin yada tüketim çılgınlığının bir sonucu olarak bakmak sorunun sınırlarını daraltmak olur. Sorun aslında geleneksel toplum ahlakının empoze edilmesiyle bireyin kaybedilişi. İnsanların seçim yapmaktan, kendileri olmaktan, yaşamlarının sorumluluğunu üstlenmekten kaçınmaları. Ne de güzel haykırıyordu Kierkegard "Tüm bu sefalet için sonsuza kadar ağlayabilirim." Uzun lafın kısısı, düzen topluma eşittir ve gözü kör hümanizmi bir tarafa itmenin sırası gelmiştir.

Geçenlerde gazetede bir reklam gördüm. Bu bir gömlek reklamıydı ve reklamda sayfanın tümünü kaplayan bir Kızılderili resmi vardı. Resmin yanına şöyle yazılmıştı. "Henüz ona giydiremedik."(!) Uygarlığın kibirli saldırganlığına bundan daha mükemmel bir örnek bulunamazdı. Gerçekten de olay budur. Sistemin kitleleri ehlileştirmek için modernlik gömleğini kullanmaktadır. Bu da taaa Kolomb'dan beri süregelen bir gelecektir. Lanet olsun ki artık beyaz adamın kafa derisini yüzecek kimse kalmadı.. Yine de otoriteye direnmek mümkün. Bunun ilk adımı modernlik gömleğini çıkartıp deli gömleğini giymektir. Ki bu da ancak Mantık-Akıl-Egemen Bilim-Oto Kontrol dörtlemesinin yerini İnanç-Tutku-Hayal üçlemesine bırakmasıyla mümkün olabilir. Çünkü inanç dirençtir. Çünkü inanç taviz vermemektir. Çünkü inanç Uzlaşmamaktır. Ütopya düşüncesini değeri Ütopyaya ulaşma, olasılığı bulunup bulunmamasında değil (Ki bence hiç bir umut yok) Ütopyanın bir düşünce biçimi olarak iktidara direnme odağı oluşturmaktadır.

21.yy'ın eşğinde bilimin de içi boşaltıldı. O da tüketim kültürünün çılgın teknolojik ilerlemesine kurban edildi. Gerçeği araştırma merakından ezberlenecek kanunlar dizisine ya da bir tür dogmatik materyalizme dönüştürüldü. Ve artık mucizeleri yeniden istemenin zamanı geldi. Zehir belli "Uzlaşma" ve bize onun panzehiri gerek" Dikbaşlılık, İnatçılık, Onur ve İnanç" Bize daha çok duygu daha az us gerek.

Bu Ormandaki Ağaçlar Yaşlı. Bu Ormanı Yakmak Gerek.

Anarşist Kütüphane

Orçun
Güzel Zamanlar
200?

01.08.2022 tarihinde şuradan alındı: kronk7.tripod.com

tr.anarchistlibraries.net